

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: H. Q. T. nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem v ČR
 D., K. 5, *zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Pankráci
 820/45, proti žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, se
 sídlem Praha, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23.11.2015, č.j. CPR-
 38983-3/ČJ-2015-930310-V240,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 23.9.2015, č.j. KRPP-107349-23/ČJ-2015-030022, kterým mu bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 (dva) roky.

Žalobce v podané **žalobě** namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a bylo vydáno nezákonně.

Podle žalobce správní orgány nesprávně určily dobu, po kterou se žalobce měl na území ČR zdržovat, aniž by k tomu byl oprávněn, kdy tato skutečnost pak měla přímý vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Dále poukázal na to, že správního deliktu podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců se cizinec dopustí tehdy, pobývá-li na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí určil délku „nelegálního pobytu“ žalobce jako dobu od 02.09.2014 do 30.06.2015. Žalobce však s takovým určením délky nesouhlasil. Příslušný správní orgán, v tomto případě Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), s žalobcem dne 13.11.2013 zahájil řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-OSVČ na území ČR a dne 14.04.2014 vydal pod č.j. OAM-2569-9/ZR-2013 rozhodnutí, kterým platnost tohoto povolení k dlouhodobému pobytu zrušil. Žalobce si toto rozhodnutí převzal osobně dne 17.04.2014. Dne 29.04.2014 žalobce prostřednictvím právního zástupce podal proti rozhodnutí OAMP odvolání, které bylo postoupeno ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, jež dne 18.11.2014 vydala rozhodnutí pod č.j. MV-70714-5/SO-2014, kterým podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) napadené rozhodnutí OAMP zrušila a řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - OSVČ zastavila. Žalobce v tomto kontextu zdůraznil, že odvolání má v řízeních podle správního řádu suspenzivní účinek - přičemž toto pravidlo se uplatní i ve správních řízeních týkající se zákona o pobytu cizinců, za situace, kdy nedojde správním orgánem k jeho vyloučení. Žalobce měl na podkladě výše uvedeného za to, že se vzhledem k vydání shora zmíněného rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ke kterému došlo dne 18.11.2014, nemohl nacházet na území České republiky neoprávněně ode dne 02.09.2014, jak uzavřel žalovaný správní orgán. Na tomto závěru podle žalobce nemohla nic změnit ani ta skutečnost, že ve výroku tohoto rozhodnutí Komise správní řízení zastavila. Právní moc a vykonatelnost rozhodnutí nastala v den jeho doručení žalobci. Tato vada nejenže měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, kdy správní orgán je povinen v souladu se zásadou materiální pravdy zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, ale zároveň žalovaný správní orgán nepřesně a nesprávně popsal skutek tak, aby takto zjištěnému stavu věci odpovídal podle § 3 správního řádu a byl zároveň v souladu s obsahem spisového materiálu. Žalobce zároveň zdůraznil, že za správní delikt podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců lze udělit zákaz pobytu na území České republiky maximálně na dobu 3 let, což znamená, že pokud by došlo k limitaci délky neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, měla by tato skutečnost bezprostřední vliv na stanovení délky zákazu pobytu, kdy správní orgán v rozhodnutí uložil zákaz pobytu žalobce v délce 2/3 maximální výměry.

Žalobce dále namítal, že v přímé souvislosti se shora uvedeným považuje a od začátku považoval správní řízení za zahájené bez zákonného podkladu. Rozhodnutím Komise, na které žalobce výše poukázal, bylo zastaveno řízení o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu se závěrem, že jeho dlouhodobý pobyt v mezidobí zanikl. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 14.04.2014, č.j. OAM- 2569-9/ZR-2014, kterým bylo v I. stupni zrušeno jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, jež žalobce napadl odvoláním,

byla zároveň stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 30 ti dnů ode dne nabytí právní moci. V rámci tohoto odvolacího správního řízení pak byl účastník zastoupen advokátem Mgr. Markem Hyleneou, Staré náměstí 15, 560 02 Česká Třebová. Tomuto také v souladu se správním řádem bylo označené rozhodnutí Komise o odvolání doručeno. Žalobce poukázal, že identicky se svým tvrzením v protokolu o vyjádření účastníka řízení sepsaném u správního orgánu I. stupně dne 30.06.2015 - se o existenci tohoto rozhodnutí prokazatelně nedozvěděl, kdy se k dané problematice pouze omezil na konstatování, že „*dostal nějakou obálku se zásilkou, které nerozuměl*“, bez bližší specifikace, o jaký dokument se mělo jednat, v jakém období ho měl obdržet a zda se vůbec mělo jednat o rozhodné rozhodnutí Komise. Tuto námitku žalobce uplatnil již v rámci vyjádření k podkladům před vydáním správního rozhodnutí v I. stupni, správní orgán však k této problematice neprovedl žádné dokazování - například dotazem na jeho tehdejšího právního zástupce, k jakému datu mu bylo toto rozhodnutí doručeno a zda a kdy ho oznámil žalobci.

Žalobce dále namítal, že v přímé souvislosti s nabytím právní moci rozhodnutí Komise pak byla spojená povinnost OAMP jako příslušného správního orgánu, udělit žalobci v souladu s výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně č.j. OAM-2569-9/ZR-2013 výjezdní příkaz s délkou 30 dnů. Dle fotokopii cestovního dokladu žalobce, které jsou založeny ve spisovém materiálu, pak toto výjezdní vízum žalobci uděleno nebylo. Povinností OAMP, jako příslušného orgánu státní správy, je udělovat po ukončení pobytu cizince na území České republiky výjezdní vízum a zároveň stanovit dobu k vycestování. Tato povinnost je navíc stanovena v celé škále ustanovení zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce se taková povinnost vztahovala i na jeho osobu. V tomto kontextu žalobce odkázal na § 77 odst. 3, § 19 odst. 3, 37 odst. 3, 38 odst. 3, 46c odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce tak dne 30.06.2015, kdy došlo k zahájení správního řízení, toto zahájeno být nemělo, žalobci měl být udělen výjezdní příkaz v délce 30 ti dnů podle poukázaného výroku správního orgánu I. stupně ve věci rozhodnutí o zrušení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu a měl být poučen o tom, že je povinen v této lhůtě vycestovat z území České republiky.

Žalobce žádal, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladu řízení.

Žalovaná ve **vyjádření k podané žalobě** nejprve stručně shrnula průběh správního řízení. K žalobní námitce že napadené rozhodnutí je nezákonné a nesprávné z důvodu, že správní orgány nesprávně určily dobu, po kterou se žalobce měl na území České republiky zdržovat bez víza, aniž by k tomu byl oprávněn, uvedla, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ, kdy jeho poslední povolený dlouhodobý pobyt byl platný do 01.09.2014. Dne 14.04.2014 OAMP vydal pod č.j. OAM-2569-9/ZR-2013 rozhodnutí, kterým platnost tohoto povolení k dlouhodobému pobytu zrušil. Dne 29.04.2014 žalobce prostřednictvím právního zástupce podal proti tomuto rozhodnutí u OAMP v zákonné lhůtě odvolání. Tím, že žalobce podal proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu odvolání, toto rozhodnutí nenabylo právní moci, a žalobce tedy mohl i nadále pobývat na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu platného do 01.09.2014. Odvolání bylo postoupeno ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která o odvolání účastníka řízení rozhodla dne 18.11.2014, kdy vydala rozhodnutí pod č.j. MV-70714-5/SO-

2014, kterým podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 2 správního řádu napadené rozhodnutí OAMP č.j. OAM-2569-9/ZR-2013 zrušila a řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - OSVČ zastavila z důvodu, že žalobce nepodal podle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců u OAMP novou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a pobytové oprávnění žalobce tak marně uplynulo dnem 01.09.2014. Žalovaná byla toho názoru, že když žalobce v době platnosti povolení k pobytu (tj. do 01.09.2014) nepodal novou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, od 02.09.2015 již nedisponoval platným pobytovým oprávněním k pobytu na území České republiky. Na tomto závěru by neměla nic změnit ani ta skutečnost, že Komise rozhodla o odvolání žalobce až 18.11.2014, kdy předmětem tohoto řízení bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí OAMP č.j. OAM-2569-9/ZR-2013, kterým mělo být jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky předčasně ukončeno (tedy před 01.09.2014).

Dále žalovaná uvedla, že vzhledem ke skutečnosti, že ostatní žalobní námitky jsou obsahově totožné s odvolacími námitkami proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se k jednotlivým námitkám podrobně vyjádřila. Žalovaná byla přesvědčena, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a ze své strany neshledala žádné porušení žalobcem citovaných zákonných ustanovení.

Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam ze dne 30.6.2015, podle něhož byl žalobce dne 30.6.2015 v 2:35 hod. v ul. U Nemocnice v Domažlicích kontrolován hlídkou D 580 (nprap. Hartl a pprap. Haas). Byl vyzván k prokázání totožnosti podle § 63 odst. 2 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii (dále jen „zákon o Policii“). Žalobce uvedl, že u sebe nemá doklady, neboť tyto se nacházejí v herně nedaleko kontroly. Následně poté, co hlídka sdělila žalobci, že pro doklady může s žalobcem zajet, tento sdělil, že doklady má doma v Domažlicích a poté, že doma v Žatci. Vzhledem k tomu, že na místě nebylo možné totožnost žalobce řádně zjistit, byl dne 30.6.2015 předveden podle § 63 odst. 3 zákona o Policii a následně eskortován na OOP Domažlice.

Dne 30.6.2015 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR bez víza a bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. Téhož dne byl žalobce poučen, byl mu vydán výjezdní příkaz k vycestování z území pod č.j. KRPP-107349-9/ČJ-2015-030022 a byl sepsán s žalobcem protokol o vyjádření účastníka správního řízení č.j. KRPP-107349-8/ČJ-2015-030022, kde žalobce mimo jiné uvedl, že si je vědom, že pobývá na území ČR bez víza a tím porušuje zákony ČR. Dne 2.7.2015 žalovaná vydala usnesení, na jehož základě se dožadovala u OAMP informací, do jakého data byl podle evidence OAMP žalobce oprávněn k pobytu na území ČR, kdy nabylo právní moci rozhodnutí OAM-2569/ZR-2013, kdy a jakým způsobem bylo toto rozhodnutí cizinci doručeno, a pokud již rozhodla Komise ve věci, žádala zaslání tohoto rozhodnutí. Dne 4.8.2015 obdržela žalovaná sdělení, kde bylo uvedeno, že žalobce měl povolený pobyt na území ČR do 1.9.2014. Rozhodnutí OAMP bylo vydáno dne 14.4.2014 a

doručeno bylo žalobci dne 17.4.2014, kdy si ho žalobce převzal osobně. Dne 29.4.2014 bylo doručeno odvolání proti rozhodnutí společně s plnou mocí od advokáta Mgr. Marka Hyleny. Odvolání bylo postoupeno Komisi pro rozhodování ve věci pobytu cizinců, která rozhodnutí zrušila a řízení zastavila. Společně se sdělením bylo žalované doručeno rozhodnutí OAMP ze dne 14.4.2014, č.j. OAM-2596-9/ZR-2013, kterým byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce, a rozhodnutí Komise ze dne 18.11.2014, č.j. MV-70714-5/SO-2014, na jehož základě bylo podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 2 správního řádu rozhodnutí OAMP zrušeno a řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – OSVČ zastaveno, neboť žalobci marně uplynula dnem 1.9.2014 platnost pobytového oprávnění a žalobce si nepodal novou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a zákona o pobytu cizinců. Následně dne 23.9.2015 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dva roky.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaná dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně správně vyhodnotil skutečnost, že žalobce neporušil § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, neboť v průběhu správního řízení věrohodně prokázal, že disponuje platným cestovním dokladem, který předložil správnímu orgánu I. stupně dne 28.7.2015, když se dostavil pro udělení výjezdního příkazu. Žalovaná tak v postupu správního orgánu I. stupně, který v prvoinstančním rozhodnutí neuvedl, že by žalobce porušil § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, neshledala žádné pochybení. V rámci přezkumu prvoinstančního rozhodnutí se žalovaná zabývala otázkou, zda byl správním orgánem I. stupně řádně zjištěn skutkový stav věci ve smyslu § 3 a § 50 správního řádu, a dospěla k závěru, že o něm nelze mít důvodně pochybnosti a správní orgán I. stupně dostál své povinnosti skutkový stav věci řádně zjistit. Žalovaná konstatovala, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců tím, že od 2.9.2014 do 30.6.2015 pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, neboť jeho poslední povolený dlouhodobý pobyt, který byl žalobci udělen za účelem podnikání - OSVČ byl platný do 1.9.2014. Dne 25.10.2013 byl žalobce pravomocně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu Louny pod sp. zn. 4T 76/2013 k trestu odnětí svobody v délce 12 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v délce 36 měsíců, tj. do 25.10.2016. Na základě tohoto pravomocného odsouzení bylo dne 13.11.2013 s žalobcem zahájeno řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 14.4.2014 vydal OAMP rozhodnutí pod č.j. OAM-2569-9/ZR-2013, kterým platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu zrušil. Žalobce dne 29.4.2014 podal odvolání proti tomuto rozhodnutí ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která dne 18.11.2014 vydala rozhodnutí pod č.j. MV-70714-5/SO-2014, jímž podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 2 správního řádu prvostupňové rozhodnutí zrušila a řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání zastavila. Žalovaná dále konstatovala, že vzhledem k tomu, že žalobce nepodal podle § 44a zákona o pobytu cizinců u OAMP novou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jeho pobytové oprávnění marně uplynulo dnem 1.9.2014. K námitce žalobce, že v rámci odvolacího řízení u OAMP byl zastoupen advokátem, kterému bylo doručeno rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, a že se o existenci tohoto rozhodnutí prokazatelně nedozvěděl, kdy se k dané problematice pouze omezil na konstatování, že „dostal nějakou obálku se zásilkou, které nerozuměl“, žalovaná

s poukazem na obsah správního spisu uvedla, že bylo pouze věcí žalobce a jeho právního zástupce, jak se o průběhu vedeného řízení ve věci, ve kterém ho na základě plné moci zastupuje, vzájemně informují, a pokud z nějakého důvodu byla vzájemná komunikace přerušena nebo mu jeho právní zástupce dostatečně neobjasnil, čeho se věc přesně týká, mělo být v zájmu žalobce, aby si aktuální informace o řízení ve věci jeho odvolání zjistil sám. Ze spisového materiálu není patrné, že by tak žalobce učinil. V této souvislosti žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 7/2013-32 a usnesení III. ÚS 738/02. K námitce žalobce, že mu mělo být s ohledem na § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uděleno výjezdní vízum, nikoliv zahájeno správní řízení za neoprávněný pobyt, žalovaná konstatovala, že se ztotožnila s argumentací správního orgánu I. stupně, podle kterého se v případě žalobce nejedná o trvalý pobyt, nýbrž o pobyt dlouhodobý, a výše uvedené ustanovení § 77 odst. 3 zákona o pobytu se tak na žalobce nevztahuje. Žalovaná k tomu dále uvedla, že v případě žalobce nedošlo ani ke zrušení jeho dlouhodobého pobytu, ale jeho oprávnění uplynulo dnem 1.9.2014. Námitku žalobce, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí OAMP ze dne 14.4.2014 ve věci zrušení povolení k pobytu žalobce obsahuje výrok II., kterým byla žalobci stanovena lhůta pro vycestování 30 dnů ode dne právní moci k vycestování z území ČR, byl tento správní orgán povinen udělit žalobci výjezdní příkaz, vyhodnotila žalovaná jako bezpředmětnou. Žalobce se nemůže domáhat postupu, který obsahuje výrok II. rozhodnutí OAMP, když toto rozhodnutí bylo odvolacím orgánem pravomocně zrušeno. Žalovaná neshledala po posouzení podkladového materiálu a napadeného rozhodnutí, že by správní orgán I. stupně porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně postupoval v daném případě v souladu s právním předpisem a s argumentací žalobce, že nemělo vůbec dojít k zahájení správního řízení, se řádně vypořádala. Žalovaná posoudila námitky uvedené v odvolání žalobce jako nedůvodné a nevyhověla návrhu žalobce, aby bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaná souhlasili.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

Žalobní námitku, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nesprávné, neboť správní orgány obou stupňů určily nesprávně dobu, po kterou žalobce pobýval na území ČR bez víza, aniž by k tomu byl oprávněn, shledal soud nedůvodnou. K uvedené námitce ze správního spisu vyplynuly tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti: Žalobce přijel do ČR dne 22.3.2008 a nepřetržitě zde začal pobývat od 2.9.2008. Žalobci bylo na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č.j. OAM-49334/DP-2012, uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ s platností od 2.9.2012 do 1.9.2014. Dne 13.11.2013 bylo s žalobcem z moci úřední zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a to na základě obdrženého Trestního příkazu Okresního

soudu v Lounech, sp. zn. 4T 76/2013, kterým byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání pokračujícího přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými látkami a s jedy, kdy byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na dobu tří let. Dne 14.4.2014 vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí, jímž žalobci zrušilo platnost povolení k dlouhodobému pobytu, proti němuž si žalobce podal dne 29.4.2014 odvolání. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, jakožto věcně příslušný správní orgán, dne 18.11.2014 svým rozhodnutím č.j. MV-70714-5/SO-2014 rozhodnutí Ministerstva vnitra podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 2 správního řádu zrušila a řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – OSVČ zastavila. Řízení o odvolání žalobce bylo Komisí zastaveno s ohledem na to, že žalobci marně uplynulo dnem 1.9.2014 pobytové oprávnění a žalobce si nepodal novou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a zákona o pobytu cizinců.

Soud se v daném případě ztotožnil s názorem žalované. Žalobce mohl pobývat na území ČR na základě pobytového oprávnění pouze do 1.9.2014, a skutečnost, že podal odvolání proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, o níž bylo rozhodnuto až po marném uplynutí platnosti jeho pobytového oprávnění, nemůže na dané věci nic změnit. Pokud by žalobce nepodal odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, jímž byla podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, jeho pobytové oprávnění by bylo zrušeno před uplynutím doby, na niž jej měl uděleno. Tím, že žalobce podal proti rozhodnutí Ministerstva vnitra odvolání, jež má podle § 85 správního řádu odkladný účinek, rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14.4.2014 nenabýlo právní moci, vykonatelnosti, ani nenastaly jiné právní účinky. Odkladný účinek odvolání ovšem nemá vliv na dobu platnosti pobytového oprávnění. Žalobce byl oprávněn pobývat na území ČR v průběhu řízení o odvolání pouze do té doby, než platnost jeho pobytového oprávnění marně uplynula, tedy do 1.9.2014. Jeho pobytové oprávnění by bylo možné považovat za platné i po 1.9.2014 pouze v případě, že by si např. podal žádost o prodloužení doby jeho platnosti podle § 44a zákona o pobytu cizinců. Pokud by si žalobce podal žádost o prodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu a v okamžiku rozhodování Komise o odvolání žalobce proti rozhodnutí o zrušení platnosti jeho pobytového oprávnění by ještě nebylo o této žádosti negativně rozhodnuto, Komise by řízení o odvolání nemohla zastavit z důvodu, že již neexistuje právo, jehož se řízení týká, neboť by bylo povolení žalobce k dlouhodobému pobytu považováno za platné, jelikož podle § 47 odst. 4 téhož zákona *„pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.“* Žalobce si ovšem žádost o prodloužení platnosti svého pobytového oprávnění nepodal, a jeho platnost tak marně uplynula dnem 1.9.2014. Žalovaná tedy postupovala v souladu s § 3 správního řádu při zjišťování stavu věci a správně dospěla k závěru, že žalobce pobýval na území ČR bez víza již od 2.9.2014 a nikoliv až od 18.11.2014, jak se mylně domníval žalobce.

Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno bez zákonného podkladu, neboť nevěděl o existenci rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18.11.2014. Žalobce byl v řízení o odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14.4.2014 zastoupen Mgr. Markem Hylenou, advokátem, kterému, jak sám uvádí žalobce v podané žalobě, bylo doručeno rozhodnutí Komise ze dne 18.11.2014. Vzhledem k tomu, že si žalobce zvolil pro řízení před odvolacím správním orgánem právního zástupce, lze předpokládat, že bude o průběhu řízení a o jeho ukončení svým právním zástupcem informován, a to zejména v situaci, kdy se jednalo o řízení ve věci zrušení platnosti pobytového oprávnění žalobce. K poukazu žalobce na své vyjádření do protokolu ze dne 30.6.2015, č.j. KRPP-107349-8/ČJ-2015-030022, kde uvedl, že si byl vědom, že bylo v roce 2013 zahájeno řízení o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu, ale o výsledku tohoto řízení nevěděl, nicméně mu byla doručena jistá obálka, jejímuž obsahu neporozuměl, soud opětovně uvádí, že žalobce byl v řízení o odvolání právně zastoupen a bylo věcí žalobce a jeho právního zástupce, jakým způsobem se vzájemně budou informovat o průběhu řízení a o jeho výsledku. Pokud žalobce neporozuměl obsahu doručené obálky nebo pokud mu jeho právní zástupce neobjasnil, čeho se věc přesně týká, bylo v zájmu žalobce, aby si zjistil stav řízení sám. Dále soud uvádí, že shora žalobcem uvedené tvrzení, že se nedozvěděl o existenci rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, nemá vliv na skutečnost, že žalobci marně uplynula doba platnosti pobytového oprávnění ke dni 1.9.2014, kdy s tímto žalobce byl obeznámen.

Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobce, že v přímé souvislosti s nabytím právní moci rozhodnutí Komise ze dne 18.11.2014 byla povinnost Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, udělit žalobci v souladu s výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně výjezdní příkaz s délkou 30 dnů a správní řízení, zahájené dne 30.6.2015, zahájeno být nemělo. Soud k tomu uvádí, že pobytové oprávnění žalobce skončilo s uplynutím jeho platnosti dne 1.9.2014. Ustanovení § 77 odst. 3, § 37 odst. 3 a § 38 odst. 3 a § 46c odst. 3 zákona o pobytu cizinců, na která v této souvislosti poukazoval žalobce v podané žalobě, na daný případ nedopadají, neboť podle těchto ustanovení Ministerstvo vnitra udělí výjezdní příkaz cizinci ve chvíli, kdy bude vydáno rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území a o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území. Podle § 19 odst. 3 poté policie udělí výjezdní příkaz, pokud ukončí pobyt cizince na území, k němuž se vízum nevyžaduje, nebo v případě, že pobyt cizince na území, k němuž se vízum nevyžaduje, zaniká, jestliže cizinec na území pobývá v rozporu s mezinárodní smlouvou nebo nařízením vlády vydaným podle § 181. V nyní projednávané věci však žalobci nebyla pravomocně zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, ani nebyl ze strany policie ukončen pobyt cizince na území, k němuž nebylo vyžadováno vízum. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na jehož základě by bylo zrušeno pobytové oprávnění, bylo odvolacím orgánem zrušeno a řízení zastaveno, neboť platnost pobytového oprávnění žalobce již marně uplynula. Nevydání výjezdního příkazu Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, tak v dané věci nebránilo zahájení správního řízení.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.r.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 28. ledna 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková